

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 735/2020
02.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Драгана Аћимовића и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Светлане Васић, поднетом против правноснажних решења Основног јавног тужиоца у Крагујевцу Кт 1529/14 од 22.01.2020. године и Основног суда у Крагујевцу Кв бр. 182/20 од 19.02.2020. године, у седници већа одржаној 02. септембра 2020. године, једногласно донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Светлане Васић, поднет против правноснажних решења Основног јавног тужиоца у Крагујевцу Кт 1529/14 од 22.01.2020. године и Основног суда у Крагујевцу Кв бр. 182/20 од 19.02.2020. године

Образложење

Решењем Основног јавног тужиоца у Крагујевцу Кт број 1529/14 од 22.01.2020. године, одбачен је као неблаговормен захтев за накнаду трошкова адвоката Светлане Васић на име одбране осумњиченог АА.

Решењем Основног суда у Крагујевцу Кв бр. 182/20 од 19.02.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Светлане Васић, изјављена против решења о трошковима Основног јавног тужиоца у Крагујевцу Кт бр. 1529/14 од 22.01.2020. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Светлана Васић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, конкретно због повреде одредаба члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и укине решење Основног суда у Крагујевцу Кв број 182/20 од 19.02.2020. године и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета, са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду одредаба члана 441. став 4. ЗКП, бранилац у захтеву наводи да у конкретном случају нису били испуњени услови за примену одредбе члана 262. став 2. ЗКП за одбачај захтева за накнаду трошкова поступка, обзиром да се решење о одбачају кривичне пријаве не доставља одбрани окривљеног, а ни самом окривљеном, из чега према ставу браниоца произилази да рок за подношење захтева за наплату трошкова није ни могао почети да тече, те је суд одлуку о трошковима предметног поступка требало да донесе сходно члану 265. став 1. ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Одредбом члана 262. став 2. ЗКП је прописано да ако недостају подаци о висини трошкова, посебно решење о висини трошкова донеће председник већа или судија појединац када се ти подаци прибаве, као и да се подаци о висини трошкова и захтев за њихову накнаду могу поднети најкасније у року од једне године од дана правноснажности пресуде или решења којима је одлучено о кривичноправној ствари, па и о томе ко сноси трошкове поступка, што произилази из става 1. овог члана.

Одредбом члана 284. став 1. ЗКП је прописано да ће јавни тужилац решењем одбачити кривичну пријаву ако из саме пријаве проистиче да: 1) пријављено дело није кривично дело за које се гони по службеној дужности; 2) наступила је застарелост или је дело обухваћено амнестијом или помиловањем или постоје друге околности које трајно искључују гоњење; 3) не постоје основи сумње да је учињено кривично дело за које се гони по службеној дужности, о чему ће обавестити оштећеног, што је несумњиво прописано у ставу 2. наведеног члана.

Наведени разлози за одбачај кривичне пријаве у смислу цитираног члана 284. став 1. ЗКП, по својој суштини су истоветни разлозима из одговарајућих одредаба ЗКП за обуставу кривичног поступка у каснијим фазама, односно за окончање кривичног поступка у смислу ослобађања окривљеног од оптужбе или одбијања оптужбе, а у тим процесним ситуацијама требало би изрећи у одлуци и да трошкови поступка падају на терет буџета.

Наиме, чланом 265. став 1. ЗКП, прописано је да кад се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи ће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до 6) тог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члан 103. став 3.), као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда.

Полазећи од чињенице да је одредбом члана 262. став 2. ЗКП прописан рок који почиње да тече од дана правоснажности одлуке о окончању кривичног поступка (пресуде или решења које одговара пресуди, у смислу члана 262. став 1. ЗКП), јасно је да се у овом случају ради о објективном року. Почетак рока је везан за објективну чињеницу, у овом случају то је правоснажност одлуке о кривичноправној ствари, без обзира на исход поступка по окривљеног, а крај рока је одређен календарским истеком рока. Дакле, почетак рока није везан за чињеницу да ли је одлука о трошковима поступка садржана у одлуци о кривичноправној ствари, већ је везан за правоснажност одлуке о кривичноправној ствари, односно за датум правоснажности те одлуке и не може се продужавати.

Следствено наведеном, у ситуацији када је јавни тужилац одбацио кривичну пријаву против окривљеног АА решењем Основног јавног тужиоца у Крагујевцу Кт. број 1529/14 од 13.02.2015. године, такво решење о одбачају кривичне пријаве постало је правоснажно и коначно, те се од момента правоснажности овог решења има и рачунати рок из члана 262. став 2. ЗКП, у коме странка може поднети захтев за накнаду трошкова.

Стога, како је бранилац окривљеног захтев за накнаду трошкова поднео након истека рока од годину дана, рачунајући од дана правоснажности решења о одбачају кривичне пријаве, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости, да су нижестепени судови одбацивши такав захтев као неблагоприятан, учинили повреду кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Притом, околност на коју се бранилац у захтеву позива, а наиме да решење о одбачају кривичне пријаве никада није достављено окривљеном, без утицаја је на другачију одлуку, јер је рок за подношење таквог захтева везан за правоснажност одлуке о кривичноправној ствари, а не за моменат достављања правоснажне одлуке о окончању поступка, како то бранилац неосновано истиче.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац указује да су побијана решења донета уз повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Са напред изложеног, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић